

Arrest

nr. 248 824 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. MENSALT
Meerstraat 113
1852 BEIGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 26 augustus 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaat P. MENSALT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2019 dienden verzoekers een verzoek in om internationale bescherming. Op 20 september 2019 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze verzoeken kennelijk ongegrond. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor

Vreemdelingsbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest met nummer 237 690 van 30 juni 2020.

1.2. Op 26 augustus 2020 werd aan eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues) afgegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten (1),

naam : K.

voornaam : A.

[…]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 30/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1 °, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 23/03/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

“(…)”

1.3. Op 26 augustus 2020 werd tevens aan tweede verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues) afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)”

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : K.

voornaam : U.

[…]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 30/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 23/03/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.
(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig rechtsmiddel aan, dat zij uiteenzetten als volgt:

“Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, worden de volgende middelen tot nietigverklaring aangevoerd:

Enig middel, genomen uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en het redelijkheidsbeginsel.

Doordat de bestreden beslissing als reden voor het bevel tot verwijdering van het grondgebied aangeeft: “Op 20/09/2019 werd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2 en op 30/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van art. 39/2, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn o f slaag er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. inderdaad betrokkene kwam het land binnen op 23/03/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is. ”

En doordat de beslissing geen rekening houdt met de werkelijke verblijfssituatie van verzoekers, die immers samen wonen met hun 3 kinderen en 2 kleinkinderen te Kapelle-op-den-Bos, waarvan de beide zonen de Belgische nationaliteit hebben en dit eveneens het geval is voor de kleinkinderen van hun oudste zoon gezien zij in België zijn geboren.

En doordat de bestreden beslissing evenmin rekening houdt met de omstandigheid dat eerste verzoeker zélf in zijn onderhoud en dat van zijn echtgenote, tweede verzoekster, voorziet doordat hij werkzaam is in het dakdekkbedrijf van zijn oudste zoon, K. B..

En doordat de bestreden beslissing de banden met het kerngezin van verzoekers ontegensprekelijk verbreekt;

Terwijl artikel 8 E.V.R.M. nochtans bepaalt dat <? Eenieder heeft recht op de eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie - en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen » ;

En terwijl het EHRM in zijn rechtspraak nooit een allesomvattende omschrijving heeft willen geven van het begrip "privéleven" (Zie bij voorbeeld: EHRM 16 december 1992 NIEMIETZ/ Duitsland (§ 29); EHRM 28 januari 2003, PECK/ VK (§ 57): "Private life is a broad term not susceptible to exhaustive definition") ;

En terwijl op die wijze er ruimte wordt gelaten voor een evolutieve interpretatie van het begrip en het Hof de notie als een levend instrument beschouwt dat moet worden geïnterpreteerd op een dynamische en evolutieve wijze in functie van de actuele context (Zie bij voorbeeld EHRM 16 april 2002 SOCIETES COLAS EST/Frankrijk (§ 41)) ;

En terwijl deze ruimere interpretatie van het begrip privéleven het EHRM toelaat om ook het professioneel leven te beschouwen als een onderdeel van het privéleven, vermits mensen ook tijdens hun beroepsleven relaties ontwikkelen met andere mensen, bestaat er volgens het EHRM geen goede reden om het professionele leven uit te sluiten van het begrip "privéleven" (EHRM 16 december 1992, NIEMIETZ/Duitsland (§29); zie ook P. LEMMENS, "Het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, in het algemeen en ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens in het bijzonder" bijdrage in Om deze redenen. Liber Amicorum A. Vandeplas, Gent, Mys & Breesch, 1994, p. 317- 318, die toelicht dat het Hof hiermee aansluit bij de al eerder al door de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens ingenomen stelling in onder meer de volgende zaken: ECRM 18 mei 1976, X./ IJsland; ECRM 12 juli 1977, BRUGGEMAN en SCHEUTEN/ Duitse Bondsrepubliek; ECRM 11 juli 1980, DECLERCK/België).

En terwijl dezelfde ruime invulling van het recht op privéleven, met name als het recht om relaties aan te knopen met andere mensen, het EHRM ertoe brengt ook te beslissen dat het recht op privéleven eveneens kan worden toegepast in een publieke context, omdat zich daar ook de mogelijkheid afspeelt om relaties aan te knopen met andere mensen (EHRM 25 september 2001, P.G. & J.H./VK (§ 56): "There is therefore a zone of interaction of a person with others, even in a public context, which may fall within the scope of "private life"; EHRM 28 januari 2003 PECK/ VK (§ 57)).

En terwijl eerste en tweede verzoekers niet alleen samenwonen bij hun zonen en dochter en kleinkinderen, eerste verzoeker ook beroepsinkomsten genereert via het dakdekkbedrijf van zijn oudste zoon en mede in staat voor het onderhoud van zijn echtgenote, tweede verzoekster, die volledig te zijnen laste is ;

En terwijl verzoekers samen met hun kinderen het centrum van hun economische en sociale belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd en dat een terugkeer naar het land van herkomst om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post een aanvraag voor een humanitair visum in te dienen, een inbreuk zou vormen op hun gezinsleven.

En terwijl de bescherming die artikel 8 van het EVRM net hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

En terwijl verzoekers dermate nauwe banden hebben met het kerngezin en er ook geen andere banden bestaan met het land van herkomst, zij dan ook onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

En terwijl de beslissing in het licht daarvan op zijn minst kennelijk onredelijk is ;

Zodat de bestreden beslissing in de mate zij geen rekening houdt met de omstandigheid dat eerste verzoeker beroepsactief is in het dakdekkbedrijf van zijn zoon en dus mede in het onderhoud voorziet van zijn echtgenote, tweede verzoekster en verzoekers tevens de mogelijkheid ontzegt om in België een humanitaire regularisatie aan te vragen (art. 9bis VW), de bepalingen en beginselen ter hoogte van het middel schendt.

Het middel is gegrond.

Toelichting

1. Verzoekers wijzen erop dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst en zelfs wanneer dit nog het geval zou zijn, quod non, het nog steeds hun vrije keuze is om de banden met het kerngezin aan te halen boven die met eventuele vrienden of kennissen.

Uit niets blijkt overigens dat verzoekers nog over banden zouden beschikken in het land van herkomst.

2.

Bovendien hebben niet alleen de kinderen van verzoekers, maar ook hun kleinkinderen allen de Belgische nationaliteit, derwijze een terugkeer naar het land van herkomst de banden met het kerngezin ontegensprekelijk zouden verbreken.

3.

De beide zonen hebben ondertussen ook hun weg naar de arbeidsmarkt gevonden, terwijl de twee kleinkinderen van de oudste zoon, reeds in België school lopen en onmogelijk een scholing kunnen volgen in het land van herkomst gezien zij de Belgische nationaliteit hebben;

4. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kleinkinderen per definitie in legaal verblijf plaats vindt ;

Dat verzoekers hun kinderen en kleinkinderen dan ook hebben gevolgd teneinde hun band ermee niet verbroken te zien en het dan ook niet zij zijn die de belangen van hun kinderen of kleinkinderen zouden hebben geschaad door hen in een illegaal verblijf te hebben genesteld en hun verblijf dus nooit precair en voor de zonen slechts tijdelijk precair is geweest;

5.

Dat dit alles maakt dat door de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing verzoekers een aanvraag op grond van art. 9bis VW zullen indienen.

Dat dergelijke aanvraag met de nodige soepelheid wordt behandeld, gelet op het bestaan van een overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië inzake de versoepeling van de afgifte van visa;

Dat artikel 5.1. c) van voormelde overeenkomst bepaalt dat de diplomatieke en consulaire posten van de lidstaten verstrekken meervoudige visa met een geldigheidsduur van maximaal vijf jaar aan de volgende categorieën personen: echtgenoten, kinderen (inclusief adoptiekinderen) die jonger zijn dan 21 jaar of ten laste komen van de aanvrager, en ouders (inclusief voogden) die op bezoek gaan bij burgers van de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië die legaal in de lidstaten verblijven; de geldigheidsduur blijft beperkt tot de looptijd van de verblijfsvergunning;

Dat een en ander aantoont dat verzoekers gegronde redenen hebben om zich tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook te verzetten.

Dat anders oordelen op zijn minst de grenzen van de redelijkheid manifest zouden worden overschreden.

Het middel is eveneens gegrond.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoekers nalaten toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zouden schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekers voeren daarenboven de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers betogen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met hun werkelijke verblijfssituatie. Verzoekers voeren aan dat zij samenwonen met hun drie kinderen en twee kleinkinderen die in België geboren zijn. Verzoekers betogen dat zij dermate nauwe banden hebben met hun kerngezin en dat zij geen andere banden hebben met hun land van herkomst.

De bestreden beslissingen betreffen *in casu* een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbieding van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid,

de reële banden tussen betrokkenen. Let wel: het betreft een wederzijdse afhankelijkheid. Wat betreft verzoekers' relatie met hun kleinkinderen, merkt de Raad op dat het bestaan van een gezinsleven tussen kleinkinderen en grootouders die een betekenisvolle rol spelen in het leven van de kleinkinderen door het EHRM wordt aanvaard (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, *Marckx v. België*, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, *Bronda v. Italië*, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, *Boyle v. Verenigd Koninkrijk*).

Uit twee interne nota's in het administratief dossier, d.d. 26 augustus 2020, blijkt dat de verwerende partij vaststelde dat het kerngezin behouden blijft aangezien beide verzoekers het onderwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. In het kader van hun verzoeken om internationale bescherming verklaarden verzoekers dat hun ouders, twee meerderjarige zonen, een meerderjarige dochter, een broer, een zus en vier andere familieleden in België verblijven. De verwerende partij stelde aldus vast dat deze familieleden niet behoren tot het kerngezin. In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat zij samenwonen met hun zonen en hun kleinkinderen. Zij leggen geen andere concrete elementen voor waaruit blijkt dat zij een meer dan gewoonlijke affectieve band hebben met hun kinderen en kleinkinderen. In hun verzoekschrift erkennen verzoekers dat zij niet financieel afhankelijk zijn van hun kinderen. Eerste verzoeker is namelijk tewerkgesteld en hij onderhoudt tweede verzoekster. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan. Een schending van het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede middelonderdeel voeren verzoekers aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat eerste verzoeker werkzaam is bij het dakdekbedrijf van zijn zoon. Verzoekers betogen dat het professioneel leven onderdeel uitmaakt van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat verweerder derhalve heeft nagelaten om verzoekers' privéleven in rekening te nemen bij het nemen van de bestreden beslissingen.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de door verzoekers aangehaalde bepalingen niet volgt dat een bevel om het grondgebied te verlaten een specifieke motivering dient te bevatten met betrekking tot de elementen van het privéleven van de betrokken vreemdeling. Zo bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel dat moet rekening worden gehouden met het belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezinsleven. Ook uit artikel 8 van het EVRM volgt als dusdanig niet dat de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering dient te bevatten omtrent het privéleven. De feitelijke omstandigheden van de zaak kunnen evenwel zo zijn dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van het artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt. Het komt verzoekers toe elementen aan te brengen die dit aannemelijk kunnen maken.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. Verzoekers werden *in casu* nooit gemachtigd tot verblijf en konden er niet op vertrouwen dat zij hier hun banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Door aan te voeren dat eerste verzoeker werkzaam is bij het dakdekbedrijf van zijn zoon, maken verzoekers niet aannemelijk dat er niet redelijkerwijs van eerste verzoeker verwacht kan worden om zijn werk in zijn land van herkomst verder te zetten. Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat er sprake is van uitzonderlijk omstandigheden zoals hoger uiteengezet. Verzoekers dienden ervan op de hoogte te zijn dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van hun onderzoek van hun verzoeken om internationale bescherming en dat zij in geval van weigering het grondgebied zouden moeten verlaten. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de verwerende partij nagelaten heeft om het ontwikkelde privéleven in België aan te nemen als positieve verplichting.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Verzoekers voeren tot slot aan dat zij in aanmerking komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing zou verzoekers de mogelijkheid ontzeggen om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. Verzoekers tonen niet aan op welke manier de bestreden beslissingen hen verhinderen om zich verblijfsrechtelijk in orde te stellen vanuit hun land van herkomst.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT